

charizma

**„Občerstvit' sa pôstom,
obohatiť sa almužnou a očistiť sa modlitbou.“**

sv. Augustín

**Môj Pane, chráň ma pred presvedčením,
že musím pri každej príležitosti a ku každej téme dačo povedať.**

**Zbav ma veľkej náruživosti,
ktorou by som chcela dávať do poriadku záležitosti iných ľudí.**

**Nauč ma byť hlbavou - ale nie trdnomyseľnou,
ochotnou pomáhať, ale nie diktátorsky.
Daj, aby som v rozhovoroch nevyratúvala nekonečné podrobnosti
a svižne dosiahla pointu.**

**Nauč ma mlčať o mojich chorobách a ťažkostiach.
Neustále ich pribúda – a chuť o nich hovoriť každým rokom rastie.**

**Neodvažujem sa poprosiť o to,
aby som s radosťou načúvala bedákaniam chorých,
ale nauč ma, aby som ich trpezlivo znášala.**

Nauč ma onej prekrásnej múdrosti, že sa môžem mýliť.

**Zachovaj ma čo najdlhšie láskyhodnou.
Viem aj, že byť hundošom je veľdielo diabla.**

**Nauč ma, aby som na ľudoch objavovala
neočakávané talenty a daj mi,
môj Pane, aj onú peknú vlastnosť,
aby som o nich aj hovorila.**

Amen.

Sv. Terézia Avilská

S napätím pozeráme film o don Dianovi, kňazovi, ktorý sa otvorene postavil mafii. Mafii vraždiacej veriacich, dokonca deti. „Rútite sa šílenou rýchlosťou proti múru!“ vyhráža sa mu mafián. „Ak to zachráni týchto ľudí, stojí to za to,“ odpovedá kňaz. Jeden odvážny spôsobil, že temno začalo ustupovať, s ním aj strach ľudí z mafie, začali byť odvážni a nastali veľké zmeny. Daroval život za bratov, ktorým zdôrazňoval: „Trénujte sa v hľadaní odvahy!“ Obdivujeme ho, súcitíme s ním, potom vypneme telku a... začneme tréning odvahy?

Pápež František povedal: „Sila, odvaha a nádej budú sprevádzať našu cestu počas roka, ktorý sa teraz pred nami otvára.“ Pozýva nás vstúpiť do Roka odvahy. Strachu sa postavíme jedine Láskou – ktorá ho vyháňa. Potrebujeme Ducha Svätého ako živú vodu - H₂O (odzadu čítame o-dva-ha). Svätý Otec nás pozýva k odvahe žiť v prítomnosti, k odvahe vypustiť zo svojich rúk kamene, k odvážnej modlitbe, k odvahe byť prorokmi radosti a veľkonočnej nádeje, k odvahe pri podpore rodiny, k odvahe k dialógu a zmiereniu, vyzýva mladých, aby mali „odvahu“ vstúpiť do manželstva a mať deti...

„Nebojte sa,“ hovoril často Ježiš apoštolom aj nám. Tak mu uverme a počúvňme ho.

Andrea Teplanová

Z OBSAHU

- 2 **Modliace sa srdca v Trenčine**
- 3 **Žite v moci Božieho Ducha**
- 10 **Obeta z Ducha Svätého**
- 12 **Milujem Katolícku cirkev!**
- 17 **Kráľovná Nádej**

charizma 1/2018

časopis pre katolícku charizmatickú obnovu a evanjelizáciu

ročník 10, február 2018,

vychádza trikrát do roka

Vydáva: Katolícka charizmatická obnova Slovenska

Šéfredaktor: Andrea Teplanová,

Zástupca šéfredaktora: Róbert Lauko

Redaktori: Juraj Pluta, Karolína Búsová, Zuzana Mancovičová

Grafik: Mária Teplanová,

Jazyková úprava: Blanka Kocinová

Adresa redakcie:

Katolícka charizmatická obnova,

Hviezdoslavova 7, 949 11 Nitra,

casopis.kcho@gmail.com,

www.kcho.sk/casopis,

telefón: 0907 751 826

Imprimatur: Mons. Marián Chovanec,

Biskupský úrad Nitra, č. 300/2009,

dňa 10. 3. 2009,

Cenzor: Mons. Peter Brodek

Registrácia: MK SR 18.6.2009 EV

3727/09, IČO 37 960 687,

Tlač: ULTRA PRINT, s.r.o., Bratislava

Redakcia si vyhradzuje právo na úpravu

textov, zaslaných na zverejnenie.

IBAN: SK 8702 0000 0000 1800 629557

Modliace sa srdcia v Trenčíne

V Kostole sv. Františka Xaverského v Trenčíne sa v októbri zišli účastníci stretnutia spoločenských a sympatizantov Obnovy v Duchu Svätom, ktorí prišli z celej Nitrianskej diecézy.

Členovia „Kapely bez mena“, známej z tohoročnej Katolíckej charizmatickej konferencie v Trnave, piesňami chvál i modlitbami sprevádzali toto podujatie. Počas prednášky na tému „Duch vás všetko naučí“ Roman Titze, prefekt Kňazského seminára sv. Gorazda v Nitre, nielen teoreticky vysvetlil, akým spôsobom nás Duch Svätý túži učiť, ale dal každému možnosť prakticky sa pokúsiť vstúpiť do svojho srdca a počúvať, ako sa v ňom Duch Svätý modlí. „Každý v

Roman Titze

sebe nosí modliace sa srdce, v ktorom od krstu prebýva Duch Svätý,“ povedal prednášajúci. Pripomenul, že Ježiš nehľadal a neoslavoval seba ale Otca. Aj to, že Máriino srdce chce neustále prijať Ducha Svätého a kde Duch Svätý nachádza takéto srdce, tam prichádza, čo poznať po ovoci:

láska, radosť, miernosť... Zaznela aj otázka, či vieme, aký je cieľ KCHO. Následne Roman Titze odpovedal slovami kardinála Suenensa: Zaniknúť. Lebo túži po Cirkvi, celej zaplavenej Duchom Svätým, a vtedy už Charizmatická obnova nebude potrebná. Počas adorácie sa striedali chvíle absolútneho stíšenia a vyznania lásky Bohu piesňami. Počuli sme viaceré prorocké slová o fyzickom i psychickom uzdravení alebo riešení problémov konkrétnych ľudí, prítomných v kostole. Poobede nastal ruch na chodbách gymnázia. Modliace sa skupinky sa obetavo prihovárili za potreby tých, ktorí potrebovali modlitbu, a po nej odchádzali dojatí aj povzbudení, aký dobrý je náš Pán. V nasledujúcom bloku otázok a odpovedí mal každý možnosť dozvedieť sa viac o probléme, ktorý ho zaujímal. Mons. Peter Brodek, generálny vikár Nitrianskej diecézy, všetko trpezlivo vysvetlil a poradil pýtajúcim sa.

Následne v homílii počas svätej omše pripomenul, že blahoslavení sú tí, ktorí sa sýtia Božím slovom, lebo naša duša potrebuje pokrm, a až uskutočnené Božie slovo sa stáva cestou k Božiemu prísľubu.

-aj- foto: pT

Žite v moci Božieho Ducha

V Liste Galaťanom má apoštol Pavol zvláštnu pasáž, z ktorej som zobral verš „*Žite v moci Božieho Ducha!*“ (Gal 5,16). Ekumenický preklad vraví: „*Žite v moci Božieho Ducha!*“ Liturgický preklad hovorí: „*Žite duchovne!*“ Vravil som si: „Tak to je zaujímavé, musím sa pozrieť do originálu.“ Viete, čo tam je? – „*Kráčajte v Duchu!*“ Nie, že by sme nemali žiť v moci Božieho Ducha, ale ono to trošku zavádza, pretože moc Božieho Ducha je akýmsi výsekcom pôsobenia Ducha Svätého. Je to tiež potrebné. Najmä, ak potrebujeme moc Ducha Svätého v našej slabosti. Ale potrebujeme žiť tiež aj v láske Ducha, v pravde Ducha, v pokore Ducha. Potrebujeme žiť „z Ducha“. Keď sa povie „žite len duchovne“, tak je to v dnešnej dobe ešte väčšie pokušenie. Dnes žije duchovne väčšina obyvateľov našej zeme, ale je otázne, čo sa tým myslí, pretože mnohí veria v to, že existujú duchovia, mnohí veria v existenciu duchovných energií, mnohí dokonca s nimi pracujú a dávajú vám takú prednášku o anjeloch, že sa vám o tom ani nesnívalo. To ale neznamená, že vôbec veria v Krista. Nechcem zľahčovať cestu životného hľadania kohokoľvek z ľudí, len upozorňujem na to, že to, čo sa niekedy považuje za duchovno, nie je z kresťanského hľadiska žiadnym duchovnom. To neznamená, že ak sa človek zamyslí a zamedituje, žije duchovne – z Ducha Svätého. Ono to totiž neznamená, ani keď katolícky kresťan, poctivo vychovaný vo viere, robí všetky veci tak, ako ich robiť má, pretože,

ak poviem „duchovný život“, čo si pod tým predstavíte?

Spomínam si; keď som bol ešte taký bujnější a viac som provokoval, mali sme jedno spoločenstvo manželov a spýtal som sa, čo je to duchovný život. Začali odpovedať, že to, keď sa modlíš, pristupuješ ku sviatostiam... Niektorí vraveli, že dokonca ak čítaš Písmo... Potom to už bolo zložitejšie. Nieкто ešte spomenul, že treba robiť pokánie...

Obrátil som sa na jedného zo spoločenstva a vravím mu: „Ty, Ferko, keď ideš do práce, to asi s duchovným životom

nesúvisí, že? A ak miluješ svoju ženu? Ak ideš s deťmi na prechádzku, alebo sa s nimi hráš, to do duchovného života nepatrí? ...a kde je naše poslanie navonok?“ Je to tak; zamenili sme prostriedky duchovného života za duchovný život samotný. Teraz je jedinečná príležitosť povedať si, že neexistuje žiadny duchovný život než ten, že žijeme z Ducha Božieho. Tiež sa dá preložiť, čo svätý Pavol vraví: „Žite v Duchu!“; ale mne sa ešte viac páči: „Kráčajte v Duchu!“, pretože človek sa v živote pohybuje k určitému cieľu. Tou cestou je pre nás Ježiš. S ním sme svoj život spojili, on nás vedie k cieľu a tým cieľom je Otčovo srdce. Tam musíme prísť,

to je naše nebo. Nebo je láska, láska, o ktorej sa nám ani nesníva. To je cieľ našej cesty – plnosť lásky. Máme kráčať v tomto svete v Duchu Svätom, a je to veľmi dôležité. Apoštol Pavol v súvislosti s tým vraví: „Žite v Duchu a neprepadajte žiadostiam tela.“ Možno je dôležité vysvetliť si, že keď apoštol Pavol vraví o tele, v tomto negatívnom pohľade, myslí tým to, že človek žije z vlastnej sily, je zameraný na hmotné veci, dáva im prednosť pred Bohom, nespolieha sa na Boha, ale na seba. To je podľa apoštola Pavla „telesný človek“. My vieme, aké je ťažké spojiť otvorenosť pre to, čo v nás robí Duch Svätý, s každodennými starosťami - práve s tým chodením do práce, s tými ľudskými vzťahmi, aby v tom bol Duch Boží. Sme nútení niektoré veci robiť preto, aby boli. Nemôžem čakať, že jednoducho pôjdem do práce, keď sa mi bude chcieť ísť do práce alebo budem študovať, ak sa mi bude chcieť študovať... Niektorí sa modlia, keď cítia, že sa majú modliť - ako mi rozprával jeden z mladých ľudí: „Ja som objavil, že k modlitbe patrí to, že sa človek chce modliť, a tak vždy, keď cítim, že sa chcem modliť, tak sa modlím.“ Tak som sa ho spýtal, kedy sa naposledy modlil...

Je dobré, že niektoré veci robíme z rozhodnutia, ale ustrážiť si, aby nešlo len o ten vonkajší skutok, ale aby mal ten skutok v sebe život. Keď poviem, že sa modlím. My kňazi a rehoľníci sa vieme dobre modliť breviár - a predstavte si, že niekedy je to skutočne modlitba. Sú mnohí, čo vedia recitovať ruženec – a niekedy je to aj modlit-

bou. Modlitba je modlitbou, ak je v nej Duch Boží, pretože je to záležitosť lásky – moja otvorenosť pre to, čo dáva Boh, pretože modlitba je odpoveď lásky, je to prejav vzťahu. S Bohom žijeme tak ako doma – jednoducho, berieme sa na vedomie, ale nie je to ideálne. Ideálne je, ak vnímam, že ten, čo otvoril dvere, je moja žena, môj muž, moje dieťa a ja s ním v tej chvíli vstúpim do vzťahu. Ideálne je, ak v tom vzťahu žijem, ak viem, že nie som sám; že ak mám deti, cítim, že mám za

niekoho zodpovednosť. Ak som kresťanom, tiež nežijem sám. Všade, kde som, som s Pánom Ježišom. On ma vedie a dáva mi Ducha,

ktorý dáva zmysel všetkému,

čo robím, takže všetko, čo žijem sa môže stať bohoslužbou. Nemodlíme sa len vtedy, ak v tej chvíli nerobíme nič iné. Apoštol Pavol nás nakoniec vedie k tomu, aby sme sa modlili stále. Ak by sme považovali za modlitbu len to, že čítame písmenká alebo niektoré modlitby rozprávame spamäti, tak by to veľmi nešlo. Musím pochopiť, že duchovný život je život Boha vo mne a všetky veci, ktoré navonok robím, majú úplne iný obsah. Jedine Boh môže dať náplň všetkému, čo v každom okamihu robíme a premieňa tie najobyčajnejšie chvíle v bohoslužbu. Človek žije len jeden život a Duch Svätý spôsobuje, že som to ja, kto žije ten život s mocou Božieho Ducha.

Pre pochopenie súvislostí by som teraz prečítal stať z Pavlovho Listu Galaťanom:

„Žite duchovne a nebudete spĺňať žiadosti tela. Lebo telo si žiada, čo je proti duchu, a duch, čo je proti telu. Navzájom si odporujú, aby ste nerobili to, čo chcete.“ (Gal 5, 16-17)

Na inom mieste Pavol píše: „*Nerobím to, čo chcem, ale robím to, čo nenávidím*“ (Rim 7, 15). Všetci to poznáme; ráno sa rozhodnem, aký budem pokojný: „Nebudem na to dieťa kričať!“ a vydržím o päť sekúnd dlhšie než včera. Je to posun. Nie! Nezapnem si ten počítač! Zvlášť nie večer, pretože potom idem neskoro spať. Nebudem si večer zapínať počítač! ...ale ja som si dnes neprečítal správy. Čo ak mi niekto poslal mail. A neposlal mi na Facebooku niekto niečo pekné? Nelajkovali tú moju fotku? Takže nerobíte, čo by ste chceli. Ak

„Nebo je láska, láska, o ktorej sa nám ani nesníva.“

páter Kodet

sa ale necháte viesť Duchom Božím, už nie ste pod zákonom. K akým skutkom vedie telo, je všeobecne známe. Ten zoznam je strašný, je to: „*smilstvo, nečistota, chlípnosť, modloslužba, čary, nepriateľstvá, sváry, žiarlivosť, hnevy, zvady, rozbroje, rozkoly, závisť, opilstvo, hýrenie a im podobné*“ (Gal 5, 19-21). Je to strašné, ale my s tým zápasíme. Najhoršie je, že najlepší z nás si povedia, že toto naozaj nechcú, vyhrnú si rukávy, idú na spoveď, vyznajú hriechy, dajú si predsavzatie; naposledy som už takmer prestal nadávať, tak najbližšie takmer prestanem klamať, alebo: kradol som vo veľkom a už budem kradnúť len v malom, a podobné dôležité predsavzatia do budúcnosti, aby sa človek mal o čo snažiť... a sme úplne mimo. Apoštol Pavol nevraví: „prestaňte smilniť!, prestaňte s tou modloslužbou!, prestaňte sa hádať!, prestaňte konečne žiarliť!“ – nie, že by to nemohol povedať, ale dáva návod, ako to prestať robiť: „*Žite duchovne a nebudete splňať žiadosti tela.*“

To znamená, že ak máš konkrétne problémy v oblasti „starého človeka“, ktorý hreší... A ja si myslím, že nikto z nás hrešiť nechce, pretože to je tá najväčšia zrada na človeku. Apoštol Ján nás provokuje slovami: „*Kto má Ducha Božieho, ten nehreší.*“ Tak to sme naozaj stále niekde v materskej škôlke. My musíme vedieť ako na to. Je zaujímavé, ako Pavol ten zoznam hriechnych postojov zostavil. Prvé tri sú skutky proti mne samému, proti môjmu telu. Telo je nezaslúžený a veľký dar pre nás. Ako by sme mohli telom pohrdáť, veď aj Pán Ježiš

zobral na seba ľudské telo. Každý prejav telesnej lásky je božský od toho času, kedy sa Boh stal človekom. Tu sa ale vraví o telesnosti, o tom, ak tomu telu nevládne duch. Je to veľmi jednoduché; nenápadne začne tá moja žiadostivosť, sebeckosť, pôžitkársť, a zrazu ste tam, kde ste nechceli byť. Smilstvo, nečistota, chlípnosť – to je proti človeku samotnému.

Bohoslužba s modloslužbou?

Modloslužba a čarodejníctvo sú hriechy priamo proti Bohu. Je absurdné, že v dnešnej dobe, a možno viac než kedykoľvek predtým, sa mnoho katolíckych kresťanov pokúša spojiť úctu k Bohu (bohoslužbu) s modloslužbou. Niektorí ide

Apoštol Ján nás provokuje slovami:
„**Kto má Ducha Božieho, ten nehreší.**“

do kostola a súčasne za vešticou, alebo ku čarodejnicami, a zároveň pristupuje ku sviatostiam, doma si kyvadielkom skúma, čo má jesť, potom si kontroluje čakry, usporadúva si energie... Potrebovali by sme znovu Cyrila a Metoda, aby sme zbúrali hradby modiel alebo svätého Vojtecha, ktorý proti tomu bojoval. Človek vtedy pochopil, že ak tu bolo pohanstvo, tak sa s ním museli vysporiadať. My tu máme kresťanstvo viac ako tisíc rokov, a máme s tým väčší problém ako kedykoľvek predtým. Ak prepadajú modloslužbe ľudia, ktorí Boha nepoznajú, hľadajú v meditáciách, v reiky alebo v niečom podobnom akýsi duchovný rozmer. Čo ale hľadám ja, keď som už našiel? Ježiš ma našiel a ja miesto toho, aby som mu ostal verný, hľadám ešte všade okolo. Je zaujímavé, že ľudia sa vyznávajú napríklad aj z toho, že nadávajú sliepkam, no je to neporovnateľné s tým, že ide za nejakou čarodejnicou alebo vešticou, a pritom odpadá od viery, čo sú hriechy proti prvému

Božiemu prikázaniu. Nie je nič horšie ako zameniť bohoslužbu za modloslužbu. Mnoho ľudí si dobrovoľne postaví na prvé miesto niečo iné než Boha. Modlou sa nám môže

stať čokoľvek. Naše srdce by v prvom rade malo strážiť, aby Boha na prvom mieste nič nenahradilo. Je to, ako keby vydatá žena alebo ženatý muž nestrážili svoje srdce a koketovali s iným mužom alebo inou ženou. Samozrejme, to je zlé, lebo už i tým, že dal súhlas uberať sa týmto smerom, znesväcuje manželstvo, nie až neverou samotnou alebo pozeraním nemravných obrázkov na internete. Nech sa pozrie, aké krásne sú ostatné ženy, pokiaľ nezabudne na to, že tá jeho je najkrajšia. Nemôže predsa nedať prednosť niekomu, kto spojil s ním svoj život a všetko obetoval pre neho. Teraz si predstavte, že takto sa správame k Bohu, ktorý poslal svojho Syna, ktorý sa za nás obetoval, za nás zomrel, ktorý nám dal úplne všetko, a my ideme niekam k susedom skúsiť, či to náhodou nefunguje, pretože, keď som sa modlil za uzdravenie babičky, ona sa neuzdravila, ale tento človek sľubuje, že príde a uzdraví ju. Zbláznili sme sa, ak zamieňame Božiu lásku za veci tohto sveta!

Falošná sloboda

Potom je tu skupina tých najrozšírenejších hriechov. Sme zväznaní a zväzujú nás nepriateľstvá, sváry, žiarlivosť, hnevy, zvady, rozbroje, rozkoly, závisť, opilstvo, hýrenie a im podobné veci, ktorými ubližujeme druhým. Lenže my sme povolani ku slobode a Pán Ježiš vie lepšie než my, že príťažlivosť stvorených vecí je pre nás veľmi silná. Dobre vie, že pokušiteľ nespí a že sa nás snaží zväzdať, kadiaľ chodíme, ale taktiež vie, že Boh nás povolal ku slobode a dal nám aj schopnosť žiť v slobode. Lenže my sme tak rafinovaní, že sme zamenili slobodu Ducha, čo je slobodou pre Boha a lásku za falošnú slobodu robiť si, čo chceme. Všimnite si, aké je ťažké vysvetliť dospievajúcemu človeku, že sloboda nie je v tom, že zdívie – „zbrnčí“ a vyskúša všetko, čo robia spolužiaci. Začína to už vtedy, keď malé deti chcú to, čo majú iné na pieskovisku, potom chcú mobil, tablet. Blázniví rodičia, ktorí nedávajú deťom to, čo im prospieva.

Viem, že to nie je jednoduché, ale ja som zodpovedný za človeka, ktorého mi Pán Boh zveril a raz sa budem zodpovedať za to, čo som vpusťil do jeho života.

***Pán Boh vie,
že hriech zmizne z nášho života,
keď pustíme do srdca jeho lásku
a jeho Ducha.***

Kráčajte v Duchu!

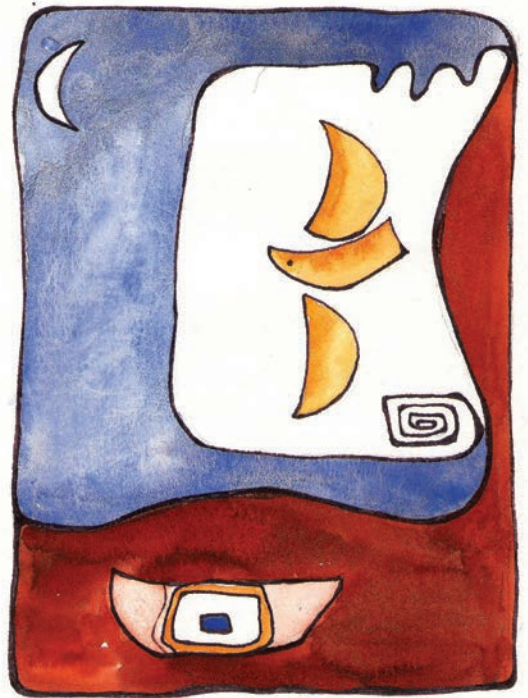
Pán Boh nám dáva slobodu žiť pre neho v tele. Nemôžeme žiť, akoby sme telo nemali. Telo je veľmi dôležité, veď napokon aj prejavmi tela, keď sa modlíme zopneme ruky, kľakneme si, chválime Pána, dávame jasne najavo, pre koho žijeme. Dávame ľudskú lásku, ak niekoho objímeme, podáme mu ruku, keď milujeme svoje deti, keď sa manželia milujú, to všetko je nesmierne dôležité. Pán Ježiš ale hovorí, že samotné telo neznamená nič. Nie, že telo neznamená nič, telo znamená mnoho, len telo samotné, telo bez ducha, neznamená nič, pretože, čo dáva život je duch. Duch Svätý spôsobuje lásku, radosť, pokoj, zhovievavosť, vernosť, miernosť, dobrotu, zdržanlivosť. Kráčajte v Duchu a neprepadnete žiadosti tela.

Poviem to teraz veľmi jednoducho. Máte problémy v oblasti nečistoty? Kráčajte v Duchu a zmizne to. Máte problémy vo vzťahoch? Hádate sa, žiarlite, škriepite sa, neviete odpustiť? Kráčajte v Duchu a ono to zmizne. Máte problémy, že vás priťahujú

problémy tohto sveta, že by ste najradšej zbožňovali svoje auto? Pritahujú vás nejaké veci, ktoré by ste si najradšej zaobstarali? Kráčajte v Duchu a ono vás to prestane baviť. Keď sa naučíme odpovedať na Božiu lásku a budeme ho naozaj milovať celým srdcom, ako dokážeme, tak ostatné získa takú hodnotu, aká mu patrí. Inak sa nám všetko zamieša ako guláš a nikdy nebudeme mať v sebe ľudský pokoj, Boží pokoj ani radosť Ducha Svätého. Našou základnou chybou je, že za duchovný život považujeme to, čo sami robíme. Duchovný život je to, čo pre nás a v nás koná Boh a na čo sme odpovedali. Odpoveďou je to, že sa modlím, že idem na omšu. To, že odpúšťam, je preto, že najprv Boh odpustil mne. To, že slúžim omšu, je preto, že ju Ježiš prvý slúžil na Zelený štvrtok pri poslednej večeri. To, že sa venujem iným, je preto, že sa Boh prvý ujal mňa. Že sa delím o veci, ktoré mám, je preto, že Boh mi dal všetko. Prosím za druhých, lebo on sa za mňa stále prihovára. Nemôžeme tie veci obrátiť. Kresťanstvo neznamena, že ja niečo robím, ale je to Boh, ktorý robí pre mňa. Vlastnými silami vždy prepadneme žiadostiam tela. Z tohto pohľadu je absurdné, že po sviatosti zmierania niekedy hovoríme „sľubujem, že sa polepším“. Ja to už nevravím z mnohých dôvodov; že to považujem za nesprávne a že som sa to odnaučil. Spomínam si na jedného starého kapucína, ktorý na slová „sľubujem, že sa polepším“ s obľubou odpovedal: „Len aby!“ Pán Boh od nás nechce, aby sme sa sami polepšovali, to od nás chcú rodičia a sľubujú nám za to cukríky. Pán Boh vie, že hriech zmizne z nášho života, keď pustíme do srdca jeho lásku a jeho Ducha a budeme sa snažiť žiť všetko; odpočinok, prácu, vzťahy... v ňom a podľa neho, keď ho budeme pozývať do všetkého, čo prežívame. Kráčať v Duchu neznamená spoliehať sa na seba, ale denne prijímať svoju slabosť a prosieť o Ducha Svätého. Žiť v Duchu znamená žiť Ježišovým životom, žiť evanjelium.

Nie, aby sme boli štvancami života

Čo je to evanjelium? Je to v prvom rade radosná správa o tom, že sme milované Božie deti a že Boh za nás urobil všetko, aby sme s ním mohli žiť. Dôsledok toho ale nie je, že si ľahnem na pohovku, ale že to prijmem. A ak prijmem, čo Boh pre mňa urobil, nemôže ma to nechať nečinným. Ak prijmem do seba Ducha Božieho, on sa stane vo mne

motorom. Je to tá láska Božia, o ktorej svätý Pavol hovorí, že nás burcuje, zobúdz, vnútorne poháňa. Nie, aby sme boli štvancami života, ale aby sme robili to, čo chce Boh; aby sme sa nechali milovať takí, akí sme, aby sme dovolili Bohu, aby mi prejavoval svoju lásku, aby sa o mňa staral. Je to zložitý ráno povedať: „Pane Ježišu, tebe sa zverujem do rúk, postaraj sa o mňa! Postaraj sa o moje deti, o moju rodinu, keď s nimi nebudem. Zverujem Ti prácu, ktorú mám. Ty konaj a ukazuj mi, čo mám robiť ja. Ďakujem ti za dar nového dňa, ktorý si mi dal ako prejav svojej lásky. Nechce sa mi vstávať, ale ty mi môžeš dať k tomu silu.“ Žiť s Bohom nie sme schopní z vlastnej sily.

My to neriešime!

A čo milovať blížneho? To ste schopní zo svojej sily? Možno niekoho, sympatickeho blížneho. Ale niekoho otravného, urečneného... Je tu jedinečná šanca, nespoliehať sa na seba, ale milovať v Duchu. To nie je, ako keď sa ľudovo vraví: „Kresťanský ťa milujem, to musím, ale inak ťa z duše nenávidím.“ Existuje len jedna láska. Je prirodzené, že

nemáme dosť lásky k druhým ľuďom a budeme mať celý život nedostatok tejto lásky. Je to ťažšie k nepriateľom. Nevieť, či máte nepriateľov. Možno sú ľudia, ktorí vám prajú zlo a neprajú dobro, ktorí vám v živote veľmi ublížili. Ježiš chce, aby sme nepriateľom odpúšťali, a to nie je jednoduchý príkaz. Viete, ako to vyriešime? My to neriešime! Som kňazom mnoho rokov, kto vie rátať, tak od roku 1982, a veľmi málo som v sviatosti zmierenia počul: „Nemilujem svojich nepriateľov.“ Prečo? Pretože to neriešime. Vyriešime to jediným spôsobom: „Ja na to nemám. Ak na to nemám, ani pán Boh to nemôže odo mňa chcieť.“ Ale on chce. Predstavte si, že chce, aby sme žehnali tých, ktorí nás preklínajú, aby sme želali dobro tým, ktorí nám prajú zlo, aby sme milovali svojich nepriateľov. Prečo to od nás chce? Pretože všetko, čo od nás pán Boh chce, je nad naše sily. Len záleží na nás, ako dlho nám bude trvať, kým pochopíme, že skutočnú Božiu

vôľu nedokážeme naplniť sami zo seba. Jednoduchého nedokážeme žiť evanjelium a kresťanstvo zo svojich schopností, zo svojich predsavzatí, že sa polepším - to dlho nevydrží.

Ak vy odpustíte, aj Boh odpustí

S odpustením je to tiež tak. Keď sa Pán Ježiš vo večeradle zjavil smutným a vystrašeným apoštolom, pozdravil ich: „*Pokoj vám!*“, ukázal im ruky a bok a dýchol na nich. Je zvláštne, dýchať na niekoho. Aj mamička dýcha na svoje dieťa a ak ho niečo bolí, tak to popúka a hneď mu je lepšie. Bolo to veľmi dôležité gesto, pretože Ježiš tým odovzdal svojho Ducha. Dych Ducha. Narozdiel od nás, všetko, čo vravel, ihneď i robil. Ježiš, čo povie, to robí. Dýchol na nich a v tej chvíli im odovzdal Ducha Svätého. Nevravel, že toto je Duch Svätý, no povedal: „*Prijmite Ducha Svätého!*“ On ho odovzdal a bolo na apoštoloch, aby sa mu otvorili.

El Greco, Zoslanie Ducha Svätého

„Prijmite Ducha Svätého!“ a hovorí vetu: „Komu odpustíte hriechy, budú mu odpustené, komu ich zadržíte, budú zadržané.“ (Jn 20, 23). My sme si na to zvykli. Zvykli sme si na mnoho vecí, ktoré rozpráva evanjelium; na to, že Pán Ježiš dýchol, že apoštolom odovzdal Ducha Svätého, že čo odpustia, bude odpustené. Pán Ježiš dal ale silu odpúšťať všetkým, ktorí prijali jeho Ducha. Samozrejme, že kňaz a biskup majú v Cirkvi zvláštne poslanie vysluhovať sviatosť zmierenia s Bohom, ale ducha, pomocou ktorého máme silu odpustiť aj svojim nepriateľom, dostal každý z vás. Predstavte si, že ak vy odpustíte, aj Boh odpustí. Ak neodpustíte, blokujete toho človeka a aj seba k prijatiu Božieho milosrdenstva. Svojím neodpustením sa negatívne spájame aj so všetkými ľuďmi, ktorí nám ublížili. Aj keď vravíme: „Toho nechcem ani vidieť, s tým nechcem mať nič spoločné, nech sa mi neukazuje na oči, radšej sa odsťahujem na opačný koniec planéty.“ A ak to nejde, aspoň stojím v kostole na druhej strane, aby som si s ním nemusel podať ruku, stále sme negatívne spojení s človekom, ktorému sme neodpustili. Ťaháme ho so sebou, veď ak nás niekto našťve, myslíme na neho, keď zaspávame, aj keby sme radi mysleli na niečo iné. Myslíte na toho blázna, ktorý vás urazil. Manželka by bola rada, keby ste mysleli na ňu, ale vy myslíte na kolegu z práce. Týchto ľudí nosíme so sebou, stále ich vlečieme, sme z toho nervózni, odoberajú nám radosť, energie k životu, túžby, vytvárajú strach, že toho človeka dnes stretnem. Pritom stačí, aby som sa nespoliehal na seba, že tie veci vyriešim sám... „Prijmite Ducha Svätého. Komu odpustíte hriechy, budú mu odpustené...“ a vy ste oslobodení. Vám sa uvoľní srdce na to, aby ste mohli milovať a žiť pre svojho Pána. Vari je také ťažké uveriť tomu, že je pravda, čo vraví Ježiš? Ak od nás niečo chce, tak sa to musí dať. Neznamená to, že to mám urobiť sám, ale že on vie, ako na to.

Žiadne iné kresťanstvo neexistuje

To, že sme prestali brať Božie slovo vážne, nás zaviedlo do slepej uličky. Tým sme si vytvorili vlastné náboženstvo tých, ktorí sa snažia byť dobrí – klamať menej než ostatní, kraďnúť menej než ostatní, snažiť sa vydržať v manželstve, aj keď je to na nevydržanie... jednoducho – katolícky kresťan. Medzitým ísť na svätú omšu, vypočuť

si kázeň, ísť na sväté prijímanie, a... A čo? Toto nie je kresťanstvo! Kresťanstvo je úplne radikálna zmena života. Je to Boh v mojom srdci, v mojich skutkoch, v mojich slovách. Samozrejme, že neprestanem byť slabým človekom, keď som zažil krst v Duchu Svätom, pretože toho Ducha Svätého potrebujem dnes i zajtra a stále znovu. Stále znovu musím vyznávať, že bez Boha budem rovnaký ako všetci ostatní. Ako vravieval svätý Filip Neri: „Pane, drž Filipa, lebo ťa Filip zradí!“ vravím i ja: „Drž Vojtěcha, lebo ťa Vojtěch zradí!“ Ja by som bol schopný najhorších hriechov na svete, ale pretože Pán Boh je verný, dáva mi milosť. Vedel, že by som nezvládol život konvertitu, tak mi dal rodičov, ktorí ma vypiplali a dali už ako dieťa pokrstiť. Nie preto, že si to zaslúžim, alebo som lepší ako niekto iný, ma rozmaznával celé roky, ale preto, že som slabší ako všetci ostatní. Kto potrebuje najviac starostlivosti a lásky? Ten najnezdravší, najslabší, najúbohejší. Ak človek prijme, že na život podľa evanjelia nemá, tak sa môže naučiť kráčať v Duchu Svätom. Telo zostane rovnaké, ale bude v ňom Boh. Emócie sú stále rovnako zraniteľné, ale sú ovplyvňované Duchom Svätým. Mysel je tiež sama od seba nerozumná, ale prichádza do nej vnuknutie od Ducha Svätého. Stále mám málo síl a ráno vstávam unavený, a napriek tomu dostanem silu urobiť to, čo odo mňa Boh chce. Sú ľudia, ktorí mi možno nikdy nebudú sympatickí, a napriek tomu im dokážem želať dobro, nebudem sa s nimi báť stretnúť, budem ich žehnať a odpúšťať, pretože to vo mne koná Boh.

Chcem vás pozvať k tomuto životu z Ducha, pretože žiadne iné kresťanstvo neexistuje. To, že sa o to ľudia pokúšajú, je zbytočný pokus vytvoriť náboženstvo. Kresťanstvo nie je náboženstvo, kresťanstvo je život s živým Bohom, lepšie povedané; život Boha v nás. Kresťanstvo je Boh, ktorý si ma zamiloval. Je to Ježiš, Miláčik môjho srdca. Je to Duch Svätý – oheň, ktorý vo mne spaľuje to nečisté a ktorý mi dáva schopnosť žiť životom obrátenia a premieňa každý deň.

Vojtěch Kodet
(Trnava, Charizmatická konferencia,
26. august 2017)
foto: M. Teplanová

Obeta z Ducha Svätého

Ak má človek skúsenosť s pôsobením Ducha Svätého, zvyčajne ide o príjemné a duchovne nezabudnuteľné zážitky. Ľuďom z Obnovy sa neraz vyčíta práve sústredenie sa na zážitok. Lenže treba si uvedomiť, že zážitok je iba sprievodný jav pôsobenia Ducha Svätého. Mnoho ráz sa jedná o ochutnanie ovocia Ducha. Ak sa otvárame pre Ducha Svätého, otvárame sa pre jeho pôsobenie, ktoré prináša ovocie. Toto pôsobenie, konanie Ducha Svätého nie je samotným ovocím a nemusí mať len sladkú príchuť.

Je to niečo podobné, ako keď sa záhradník stará o svoju záhradu. Koľko obyčajnosti a námahy si to vyžaduje, koľko odvahy a nasadenia, dokonca aj obety. Až po trpezlivom očakávaní môže okúsiť chuť a krásu ovocia.

Všetci dobre poznáme scénu z pokrstenia Ježiša v Jordáne. Otvorilo sa nebo a bolo vidieť Ducha, ktorý ako holubica zostupuje na Ježiša. Zdá sa nám to až idylické. Lenže sledujme udalosti, ktoré nastali neskôr. V evanjeliu je napísané „A hneď ho Duch hnal na púšť.“ (Mk 1,12) Ježiš sa pri krste v Jordáne otvára pre pôsobenie Ducha Svätého, ale je si vedomý aj toho, čo všetko sa bude pod jeho pôsobením diať. Púšť, odriekanie, premáhanie, zápasy, pokúšanie, slabosť, únava, zmiešané pocity a vyčerpanosť.

Takéto stavy si nie vždy vieme predstaviť ako súčasť vplyvu Ducha Svätého. Ak prežívame obavu, nepokoj, únavu, zápas s pokúšením, neraz

hľadáme príčinu nepríjemného stavu vo všetkom možnom. Pýtame sa: „Kde robím chybu?, Prečo je to také ťažké?“

Všimnime si Pannu Máriu, ktorá sa pri anjelovom zvestovaní otvára pre priame pôsobenie Ducha Svätého. Anjel jej hovorí – „Duch Svätý zostúpi na teba a moc Najvyššieho ťa zatieni.“ (Lk 1,35) To zatienenie je pôsobenie Ducha. Márii hneď nato nastáva zložitá obdoba. Počala a ešte nie je zosobášená s Jozefom. Bolo to obdobie obety, sebazáporu, pokory a zápasu. Mária však vie, že prebýva v tóni Najvyššieho, že aj takto sa spolupracuje s Duchom Svätým, že treba byť trpezlivou a niečo vydržať.

Zvlášť v pôste si musíme uvedomiť tento reali-

zmus Ducha Svätého. Budeme pozvaní spolupracovať na jeho pôsobení. Nečakajme nejaké romantické zážitky, sladkosť ovocia. Ak sa otvoríme na pôsobenie Ducha v týchto pôstnych dňoch, budeme neraz hnaní na púšť, budeme vyzvaní k tomu, aby sme niečo vydržali a obetovali. Ani si nemusíme nejako úzkostlivo vyberať formy pokánia, stačí prijať vôľu Ducha, nechať sa ním zatieniť, viesť, ale aj posilňovať.

Pri slávení svätej omše sa modlíme slová III. Eucharistickej modlitby – Nech Duch Svätý urobí

z nás ustavičnú obeť pre teba, aby sme dostali dedičstvo s tvojimi vyvolenými, ...

Ovocie Ducha Svätého môžeme získať cestou obety, ku ktorej nás pozýva v týchto časoch on sám. On nás svojou mocou a milosťou môže urobiť ustavičnou obeťou, až potom budeme obohatení dedičstvom, bohatstvom jeho darov.

*J. Pluta
foto: MT*

Ferdinand Moras, Ježiš putujúci púšťou

James Murphy

nový prezident ICCRS (Služba Medzinárodnej katolíckej charizmatickej obnovy)

Milujem Katolícku cirkev!

Drahí bratia a sestry, bol som pokrstený v katolíckej viere, keď som mal dva týždne. Miloval som, že som v tele Krista celý svoj život. Milujem Katolícku cirkev!

Moje predstavenie Charizmatickej obnovy sa začalo v júni 1971 v Juneau - v hlavnom meste Aljašky, v USA. Chodil som na Zhromaždenia Božej Cirkvi, a to z obyčajnej zvedavosti. Bol

som prekvapený tým, čo som tam zažil, ale zamiloval som sa do týchto nových bratov a sestier. Toľko vecí, po ktorých som túžil v mojom vzťahu s Bohom, som našiel v tomto úžasnom stretnutí so Svätým Duchom!

Vrátil som sa do môjho domu v Michigane (USA) a zúčastnil som sa modlitbového stretnutia, ktoré uskutočňovala Komunita Božieho slova

v Ann Arbor, Michigan. V nasledujúcich rokoch som sa veľmi angažoval v Katolíckej charizmatickej obnove. Bol som nadšený, že vidím, ako Duch premieňa životy mnohých ľudí. Bol som rád, že som slúžil tam, kde som mohol, pretože som veril, že Obnova bola významný spôsob, ako Boh pracoval vo svete a bol som nadšený, že som súčasťou tejto úžasnej milosti.

Časom som bol požiadaný, aby som slúžil v ICCRS, čo bola veľká česť, ale aj pocit zodpovednosti. V ICCRS som sa stretol s mnohými úžasnými bratmi a sestrami po celom svete. Videl som tiež, ako môže jeden Duch hýbať mnohými spôsobmi. Božie dielo bolo oveľa väčšie ako čokoľvek, čo som si mohol predstaviť. Tiež som pochopil, že Boh pôsobí rôznymi spôsobmi cez rôznych ľudí. Nikto „nevlastní“ Ducha Svätého.

Všetky tie roky služby a všetky tie dôležité lekcie vyústili do nového okamihu uvedomenia si a ujasnenia, keď som stál v dave na Cirkus Maximus počas nedávnej oslavy Zlatého jubilea Katolíckej charizmatickej obnovy, ktorá sa konala v Ríme na Turíce 2017. Jubileum bolo príležitosťou pozrieť sa späť, poďakovať a zamyslieť sa nad niektorými dôležitými ponaučeniami. Bolo tiež časom pozrieť sa dopredu, pokúsiť sa pochopiť Božie plány pre nás a naučiť sa reagovať v tomto novom dni.

Na zasadnutí Rady ICCRS, ktoré nasledovalo po slávnostiach, došlo k prekvapeniu Duchom Svätým vďaka zvoleniu za budúceho prezidenta ICCRS. Milujem a rešpektujem našu bývalú prezidentku Michelle Moran natoľko, aby som

bol úprimný, cítim trochu trému kráčať cestou, ktorú pre nás ožarovala. Napriek tomu musím dôverovať Bohu a spoliehať sa na modlitby svojich milovaných bratov a sestier, že Boh mi dá milosť potrebnú na splnenie mojej úlohy.

Ako sa Rada ICCRS blížila ku koncu, vrátili sme sa ešte raz do teraz prázdneho Cirkusu Maximus v Ríme. Otvorená plocha bola v ostrom kontraste s množstvom takmer 38 000 ľudí, ktorí sa tu zhromaždili pred pár dňami. Vrátili sme sa späť k miestu, kde Svätý Otec František oslovil dav. Pódium bolo preč, stoličky boli odvezené. Bol to prázdny priestor. Ale keď sme tam stáli, keď sme sa pozerali na otvorenú plochu, zdalo sa, že vidím znova usmievajúce sa tváre, transparenty vo vánku, ruky zdvihnuté modlitbou a radosťou. „Hľadiac“ ešte raz na dav, dav, ktorý sa skladá z viac ako 120 národov, som sa znova zamiloval do Obnovy. Ale „Obnova“, ktorú som v tomto momente cítil tak hlboko, nie je len štruktúra, organizácia alebo kancelária. Boli to muži a ženy, bratia a sestry ... rodina z celého sveta, ktorá zažila a odovzdala sa tomuto sladkému nádychu Božej lásky, Ducha Svätého.

Nakoniec, Obnova nie je o počte, demografii, alebo dokonca úspechoch. Je to o ľuďoch ... o tebe a o mne ... ktorí sme boli „zapálení“ láskou k Bohu. Ľudia, ktorí veria, že Pánov Duch sa stále pohybuje na zemi, aby priniesol srdcia bližšie k Otcovi podľa milosti Ježiša. To je Obnova, ktorú milujem. To je Obnova, v ktorej budem slúžiť.

Preklad Robert Lauko

Zdroj: www.iccrs.org

INTERNATIONAL CATHOLIC CHARISMATIC RENEWAL SERVICES

Usmialo sa na mňa milosrdenstvo

Absolventi vysokých škôl na Slovensku si častokrát ťažko hľadajú vysnívanú prácu. Jednoduché to nemal ani náš bývalý redaktor, usmievať sa mladý žurnalista Bohumil Petrík z Nitry, momentálne pôsobiaci ako žurnalista v europarlamente v Bruseli.

Ako redaktora a neskôr spolupracovníka časopisu Charizma Ďa Boh viedol veľmi osobitou cestou, aké sú spomienky na to obdobie?

Už ako študent som chcel ísť do Ríma a pracovať ako novinár, to bolo jasné, ten sen sa postupne formoval, no zároveň som trochu váhal a do toho som mal dopravnú nehodu. Môžem byť rád, že žijem, a prekvapivo som nebol ani príliš zranený. Späťne to vnímam ako znamenie, že buď pôjdem do Ríma, alebo umriem. Kým som však úplne vyzdravel a mohol odísť do Večného mesta, písal som články, robil na rôznych pozíciách či ako dobrovoľník, takže to nebolo ľahké, neraz som si povedal, že si jednoducho nájdem niečo tu a nebudem pokúšať šťastie. Keď už bol Rím istý, všetko šlo ľahšie,

hoci najmä začiatok bol náročný. Dostal som stáž v jednej americkej televízii, ktorá informuje o Vatikáne, a s odstupom času som si uvedomil, že to bola práca snov.

Cesta do Vatikánskeho rozhlasu nie je jednoduchá, môžeš nám priblížiť, ako sa mladý slovenský redaktor dostane na takú pozíciu?

Mal som šťastie a zároveň vytrvalosť. Počas stáže v americkej televízii som občas vypomáhal v Rádiu Vatikán, dokonca raz som tam bol 24. decembra. Neskôr, práve keď som končil v televízii, v rozhlase hľadali slovensky hovoriaceho redaktora. Nemal som tam konexie a mnohí ľudia mi vraveli, aby som sa nenádejal, pretože sa tam ťažko dostať, to

je naozaj pravda, no platí to všeobecne pre Vatikán. Navyše v tom čase tam prebiehala celková reforma vrátane komunikačného sektora – veď nie nadarmo sa vraví „ecclesia semper reformanda“. Musel som tiež prejsť akousi previerkou dôveryhodnosti, podobne ako v iných štátnych či medzinárodných inštitúciách - a napokon sa to podarilo. Prijali ma na novinársku pozíciu počas Jubilea milosrdenstva, takže sa na mňa usmialo milosrdenstvo.

Čo vidíš ako najväčšie pozitívum svojho pobytu v Ríme a vo Vatikáne?

Je ich viacero a ťažko ich klasifikovať. Z praktického hľadiska som sa naučil taliančinu, taktiež som zakúsil svet diplomacie par excellence, fotil som prezidentov Ruska, Argentíny a iné dôležité osoby z celého sveta, pričom v prvom roku som skoro každý týždeň fotil pápeža Františka z bezprostrednej blízkosti na generálnych audienciách s veľkou návštevnosťou, niekedy aj spolu s Benediktom XVI. V neposlednom rade som sa dostal na bežne neprístupné miesta a zblízka som fotil i Turínske plátno.

Kde pôsobíš v súčasnosti?

Do leta som bol stážistom v Európskom parlamente v Bruseli, kde pravdepodobne pokračujem aj na jeseň, a popritom završujem články pre médiá.

Aké sú Tvoje plány do budúcnosti?

Mám - minimálne v hlave - rozpracované viaceré projekty, či už v Bruseli, respektíve v Belgicku, ale aj inde, no je to stále otvorené.

Akú úlohu podľa Teba zohráva duchovný život a spoločenstvo v živote?

Dokáže upokojiť, pripraviť človeka na výzvy, no a spoločenstvo znamená, že jednotlivec nie je sám a môže rásť s ostatnými, zakúsiť nové skutočnosti, ale aj nadviazať nové priateľstvá, dozvedieť sa rôzne životné príbehy, ktoré ho povzbudia a môže sa tiež stať lepším a vnímavejším človekom.

Vedel by si povzbudiť mladých novinárov a dať im dobrú radu do života?

Necítim sa natoľko kompetentný a skúsený, aby som rozdával rady, keďže sa stále mnohému učím, no azda najlepšia odpoveď je táto: mať odvahu plniť si svoje sny a tvrdo i úprimne na sebe pracovať, najlepšie v prostredí podobne zmýšľajúcich ľudí.

Čo považuješ za najväčší Boží zázrak v Tvojom živote?

To, že som vyviazol relatívne v poriadku zo spomínanej nepríjemnej havárie, a tak som mohol zažiť neopakovateľné prostredie, úžasných ľudí a získať neoceniteľné skúsenosti vo Večnom meste.

-aj-

Foto: archív BP

Pápež zdraví novinárov v júni 2015 pred návštevou argentínskej prezidentky.

Na otázky účastníkov stretnutia Obnovy v Trenčíne odpovedal Mons. Peter Brodek

Keď sa po modlitbe situácia zhorší, modlili sme sa zle?

Keď sa po modlitbe niečo deje, modlitba bola dobrá. Keď sa jedná o duchovný boj, nepáči sa to zlému. Zhoršenie situácie po modlitbe je dôkazom, že sme sa zamerali na správne miesto a je dobré ďalej zintenzívniť osobnú modlitbu, poprípade pridať pôst.

Môže nám niekoho modlitba ublížiť?

Ak má niekto pocit, že niekoho modlitba mu nerobí dobre – z čoho to pramení? Z osobnej averzie alebo z predstavy, či je ten človek „hodný“ modliť sa za mňa. Keď je to rehoľníčka, mám pocit, že sa môže za mňa modliť, ale ak je to bezdomovec, toho sa už bojím. Kľúčom nie je, kam človeka zaraďujú, ale ak ja som v stave milosti, bude modlitba pre nás prínos.

Ako vysvetliť trpiacemu nevyliciteľnou chorobou, ktorý si myslí, že to dopustil Boh, že Boh je láska?

Ten človek potrebuje súcit a počúvanie. Nemôžeme hovoriť: „Boh ťa má rád!“ Lebo on mu vyčíta, že to dopustil. Musíme odhadnúť zrelosť viery toho človeka a hľadať, čo je vhodné, aby som povedal. Môžem mu povedať: „Viem, že trpíš, nie je to ľahké, ale aj utrpenie má zmysel. Aký zmysel? Vidíme veci, ktoré inak nevidíme, vážiš si život...“

Krok po kroku ho privedieme k tomu, že je Božím dieťaťom. Nesmieme predbiehať pripravenosť srdca pred Božím posolstvom.

Ako budú súdení tí, ktorí si vezmú život?

Zo skutkov milosrdenstva. Ako sme konali milosrdenstvo a plnili Božie zákony. Spovedné zrkadlo je vlastne náš súd. Siahnuť si na život je rozhodnutie proti vôli Stvoriteľa, ale niekedy to mohlo byť spôsobené psychickým zoslabnutím, je ťažko súdiť, ako je to s ním. Ak máme pochovať samovraha, prosíme o Božie milosrdenstvo pre neho. Konečný súd bude mať Boh.

Niektorí majú strach pred tým, keď majú ísť na seminár Obnovy v Duchu Svätom.

Na túto otázku môžu odpovedať vedúci spoločenstiev. Ľudia by mali mať túžbu a seminár im poskytne silnejšie vanutie Ducha. Seminár je len prostriedkom pomoci. Je tam solidná náuka, základné pravdy, pomazanie Duchom a jeho pôsobenie v živote ľudí, duchovná služba príhovornej modlitby v milosti posväcujúcej, aby sme boli vnútorne uzdravení. Ide o pochopenie, ako Duch Boží v mojom živote pôsobí a ako ďalej s ním žiť. Kto má bázeň a túžbu ísť na seminár, to je dobré. Kto sa bojí...?

Ako sa správať k ľuďom, ktorí uháňajú Ducha?

Myslíte asi atmosféru, ktorá sa vytvára pri spoločnej modlitbe, ktorá akosi viazne. Zaiste prvou príčinou môže byť osobná zaťaženosť vážnym hriechom, alebo nejakým zlom. Okrem tejto prekážky, môžeme blokovať pôsobenie Ducha aj prílišnou upriamenosťou na seba, na to čo prežívame a chýba potrebná otvorenosť voči Duchu. Stáva sa však aj to, že niekedy pri hľadaní príčiny uzavretosti voči Duchu, nepoznáme dôvod. Je to isté tajomstvo, možno ho Pán odhalí, ale vždy je možné takýto ťažší stav obetovať.

-aj-
foto: pT

Kráľovná Nádej

V malej dedinke Jaroslavka v Rusku, „Pánu Bohu za chrbtom“, s polorozpadnutými domami, so zablatenými cestami plných dier a bez asfaltu žila kráľovná Naďa. Na pohľad nebola nejako krásna. Tvár mala zohavenú jazvami, na polovicu tela bola ochrnutá, ledva ju ťahala za tou zdravou polovicou a okrem toho všetkého bola ešte slepá. Raz za dva týždne sme chodievali do dedinky slúžiť sv. omšu, keďže to bola kedysi nemecká dedinka s dávnymi Nemcami, zoslanými do vyhnanstva ešte za čias cárov.

Sedemdesiat rokov počas komunizmu si tam babičky na nemeckom jazyku modlitbami, aké poznali, dennodenne udržiavali katolícku vieru. Bez spovedí, bez sv. omší, bez sobášov, krstov, pohrebov. Ved' kňazov vtedy nebolo. Vyvraždení alebo poslaní na Sibír. Keď sme ju brali so sebou, radovala sa ako malé dievčatko, až podskakovala od radosti. A na sv. omši spievala o dušu spasenú. A modlila sa s takou silou a úprimnosťou, až som si s povzdychom želal: „Kiež by sa tak modlili aj naši veriaci na Slovensku ako ona.“ A potom sme ju odviezli domov do polorozpadnutej dvojposchodovej bytovečky a ona sa znova na dva týždne ponorila do ticha svojej tmy. Príbuzných už dávno niet v dedinke, len jej sestra sa sem tam u nej objaví.

Raz som sa jej spýtal: „Naďa, a ty si bola už od narodenia taká chorá?“ A ona hovorí: „Nie, ja som sa narodila zdravučká.“ „A čo sa stalo?“ „No, viete“ – poznamenala so smútkom v očiach. „Môj otec bol alkoholik ako mnohí chlapi tu v Rusku. Keď sa opil, bol strašne agresívny s diabolskými očami bĕjaval mamku a ja som sa snažila ju brániť. Aj ja som dostala. Keď vytriezvel, samozrejme prosil o odpustenie. No keď sa opil, robil znova to isté dokola.“

Keď som mala len 3 roky, ocko sa jeden raz, keď išiel znova biť mamku, zahnal na ňu a drgol pritom do hrnca s vriacou vodou na peci a ten sa celý prevalil a vylial na mňa. On nevedel, že stojím za ním pod pecou. Obrovské popáleniny

po celom tele. V tom momente som od bolesti stratila vedomie a prebrala som sa až v nemocnici. Keďže som nemohla otvoriť oči, len som počula doktorov nad sebou hovoriť: „Aaach, to je hrôza, popáleniny najvyššieho stupňa na celom tele. Z toho sa tá maličká už nedostane. Zomrie.“ No ja som chcela kričať: „Nieeee, ja chcem žiť!“ No nemohla som. A tak som úpenlivo v duši zakričala na Boha: „Bože, prosím, urob všetko, aby som mohla žiť. Ja chcem žiť, prosím!“ A viete“, hovorí mi to usmievajúc sa na mňa, „Boh ma nechal žiť“. Popáleniny boli takým šokom pre moje malé telko, že som ochrnula na celom tele. Ale ja som sa nevzdala. Bojovala som niekoľko mesiacov, kým som nevybojovala aha, toto“, a ukazuje mi ako jednu stranu tela ovláda perfektne a druhá je mľandravejšia, no čosi s ňou takisto dokáže. A usmieva sa. „Áaach, Bože,“ – pomyslel som si, „aký som len úbohý voči tejto žene. Mne sa stane maličkosť a už

plačem, už kričím na Boha a vzdávam sa. A ona?! Bojovníčka!“

A príbeh pokračuje – hovorí: „Viete, keď som po toľkých mesiacoch nakoniec prišla domov, čakala som, že ocka to všetko zmení a začne sa už inak správať. No keď som prišla a ukázala som sa mu, prvé, čo z neho vyšlo bolo: „Fúúú, to ešte nezomrelo? Booože!“ a otočil sa ku mne chrbtom a odišiel preč. A ja som tak dúfala, ako malé dieťa... A nič. A bitky pokračovali ďalej a pijatika tiež... Až nakoniec sa prepil k smrti a my sme si vydýchli. No viete, ja som mu odpustila. Veď on bol takisto dobitý ako všetci my tu v Rusku. Častejšie od svojich rodičov a tí od svojich rodičov a tí od svojich a tak ďalej. Z generácie na generáciu sa prenáša zlo, bitka, alkoholizmus, nedomilovanie, túžba po láske, ktorú nikto nenasycuje, len kriví. A načo mám mať peklo ešte aj vnútri v srdci, keď ho je toľko okolo mňa? Odpustila som mu.“

P. Róbert Balek SVD

„No a to si aj oslepla?“ – spýtal som sa jej. A ona: „Nieee.“ A ja: „A to čo sa ešte stalo?“ A ona: „No viete, otec Robert. Keď som mala asi sedemnášť, prišiel za mnou jeden mladík z dediny a povedal: „Nevezmeš si ma?“ A ja: „Čo? Mňa? Takú zúboženú, biednu, úbohú ktosi chce?“ Samozrejme som letela. A nemala som. Lebo on bol taký istý ako môj ocko. Bíjaval ma, keď sa opil s diabolskými očami ešte aj po hlave a ja som prestávala vidieť. Prosila som ho: „Aspoň po hlave ma nebi, prosím!“ No on sa ešte viac rehotal a bil ešte viac, až som nakoniec úplne oslepla. Ale viete, ja som mu odpustila tak ako môjmu ockovi. On bol takisto doráňaný a dobitý ako ocko. „Aaach, Bože môj,“ – pomyslel som si vtedy, „veď keby ma niekto obaril do ochrnutia a ešte aj bitkou pripravil o zrak, veď ja by som takého človeka roztrhal na kúsky a nechcel sa s ním nikdy už stretnúť a Boha odsúdil za to, že nič neurobil, aby tomu zabránil. A ona, ona mu jednoducho odpúšťa, pretože milosrdne chápe... Aký som len maličký oproti Nadi. Úbohý a biedny vo svojich urážkach na také smiešne veci oproti tomu, čo sa stalo Nadi. A za každú hlúposť sa urážam, hnevám, kričím, aj druhým aj Bohu... A ona, Nadežda, čo v ruštine značí „Nádej“ – ona, Kráľovná Nádej, mi vyráža dych, odpúšťajúc aj také veci, ktoré by som ja asi nikdy nedokázal... Len s Božou pomocou. Len s ňou. Inak nie. Ale veď ja takisto nechcem žiť v tom pekle, ktoré si vlastne tými neodpusteniami v sebe vytváram...“

„Viete, ľudia ku mne prichádzajú a prosia o modlitbu – všelijakí, viete? Chorí, posadnutí zlými duchmi. A ja sa za nich modlím, viete, a oni sa uzdravujú a zlí duchovia fííííí, fííííí utekajú.“ – s plachým úsmevom hovorí Naďa. „Čooo?“ – pomyslí si, „To ona ešte aj uzdravuje a vyháňa zlých duchov, či čo?“ A tak sa rýchlo mobilizujem, aby som sa priživil na Nadi: „Naďa, a aké modlitby sa modlíš?“ – v nádeji, že to budú také husté, silné, špeciálne modlitby a ja sa ich tiež budem modliť a tiež sa tak ľudia budú ku mne hrnúť ako ku Nadi. A viete, čo mi odpovedala? Takým jemným hlasom placho sa na mňa usmievajúc: „No ja sa modlím Otče náš, Zdravas Mária, Sláva Otcu a ešte Pod tvoju ochranu. A oni fííííí, fííííí...“ Tak, a týmto ma dobila. Veď ja sa celý život tieto modlitby modlím a nikdy nič. Vyzerá to tak, že až tak nezáleží od

slov v modlitbe ako od srdca, ktoré sa tie modlitby modlí s detskou, úprimnou dôverou v Jeho lásku, ako to robila kráľovná Naďa. A ja mám čo robiť do smrti, aby som to stihol – skutočne sa úprimne úplne odovzdať do Jeho vôle a lásky.

Asi pred pol rokom Naďa umrela. Mala rakovinu, a nikomu nič nepovedala. Doktori jej predložili možnosti liečiť sa, no ona ich všetky odmietla hovoriac: „Koľko Pán Boh dá času, toľko tu budem.“ Ani sme si nevšimli, že má rakovinu. Zomrela rýchlo, v priebehu dvoch týždňov. Ja som nemohol ísť na pohreb, šiel druhý kňaz spolubrat. Keď sa vrátil, hovorí: „Ty neveríš, čo ti teraz poviem. Prídem tam a všetci sa pozerajú na Naďu v truhle. Jej sestra sa obráti ku mne so zarazeným výrazom v tvári a hovorí: „Chápete? Ona nikdy nemala takú krásnu tvár a tie oči! Nikdy nemala také veľké mihalnice. Ona je taká krásna! A ten kráľovský blažený výraz v tvári! Pozrite!“ A keď som sa pozrel, neveril som vlastným očiam. Dlhो sme sa nemohli vynadávať. No potom sme už museli začať s pohrebnom.“

Naďa žila ako kráľovná a ako kráľovná aj umrela. A ty? Žiješ ako striga, strigôň, čo na všetkých breše ako pes a hryzie, ponizuje a myslí si, že právom, lebo mu toľko ľudí ublížilo a on je taký spravodlivo na všetkých a na všetko nahnevaný, aj na Boha? No potom aj tak ako striga, či strigôň budeš aj umierať, a tak žiť aj večne. Nie, pre všetko na svete Ťa prosím, NIE!

Ži ako kráľovná, ako kráľ, tak i umieraj, a tak i ži večne. A keď bude čosi ťažko odpustiť, spomeň si na kráľovnú Nadeždu – a povedz si: „To ešte nie je také strašné ako to, čo odpustila Naďa.“ A odpusti tú urážku, daj toho človeka Bohu do jeho otcovskej lásky a povedz si: „Ja to už neriešim, lebo to rieši môj nebeský Otec, ktorý ma miluje. AMEN!“

V zapadnutej dedinke, v Rusku, ďalekooo Pánu Bohu za chrptom žila kráľovná Nádej. Kde by si nežil, Boh Ťa ako aj Naďu miluje a zdokonaľuje do kráľovskej hodnosti cez čokoľvek, čím prechádzaš v akekoľvek samote a odvrhnutí. Bud' s Ním, lebo On je kdekoľvek s tebou!

*P. Róbert Balek SVD
foto: archív autora*

UZDRAVENIE V PAKISTANE

Pochodila všetkých možných lekárov. Skúsila všetko, čo sa dalo, aby sa dostala zo svojej nezávideniahodnej situácie, ktorá ju oberala o pokoj. Doktori jej nevedeli pomôcť. Snažili sa urobiť možné i nemožné. Odkiaľ tá bolesť pramení? Kde má svoj pôvod, svoju príčinu? Bola pre nich záhadou.

Bolesti v hlave mala od siedmich rokov. Ako ďaleko jej pamäť siahala, dokázala sa rozpamätať, že ju vždy bolela hlava. Žila s bolesťou, žila v bolesti. Žila bolesť. S ňou sa zobúdza a s ňou si líhala na svoje lôžko. – Toto si pre mňa, Pane, pripravil? – pýtala sa v duchu. Verila Ježišovi, a zároveň bola zmätená. Vieru dostala od svojich drahých rodičov – kresťanov. V tomto moslimskom mori to vôbec

nebolo samozrejmé. Bol to najväčší poklad, ktorý od nich prijala. – Nerozumiem tomu. Moji kamaráti sa môžu bezstarostne hrať a študovať... Mojou priateľkou je bolesť. Ako sa s ňou dá sústrediť v škole? Ako koncentrovať na učenie? Ako hrať s rovesníkmi? Ako zvládať svoje bežné denné povinnosti? – Nikdy to neprestane? Bude s tým žiť do smrti? – boli otázky, ktoré si kládla.

Vo februári 2016, keď som na svojej druhej misijnej ceste zavítal do jej krajiny, už z toho sedemročného dievčaťa bola zrelá 35-ročná žena. Dá sa povedať, i keď sa mi to ťažko hovorí, že bola vyformovaná bolesťou. Dlhých dvadsaťosem rokov bola jej neželanou sprievodkyňou, kamkoľvek sa pohla. Skončí sa to niekedy? Nebúrila sa však a dúfala. Čakala. Verila, že ju Ježiš neopustil. Jedného dňa sa dozvedela, že do ich kresťanskej štvrti prišiel misionár z Európy, ktorý zavítal medzi nich, veriacich, povzbudiť ich vo viere a modliť sa za nich. Nie je to časté, skôr výnimočné, že sem niekto taký zavíta, že nájde odvahu vstúpiť na horúcu pôdu jej domoviny, ktorá je svetoznáma útokmi moslimov na kresťanov. – Keby sa tak ten za mňa prihovoral u Pána, – vzrastala jej viera v uzdravenie, – jeho Pán určite vyslyší! Nádej v nej rástla. Skončí sa moje 28-ročné obdobie tmy a útlaku! Teraz, Pane! Toľkí sa za mňa modlili, a nič sa nestalo, ale on má určite pomazanie od Pána.

Nepoznal som ju a nikdy predtým som o nej nepočul. A ona minulý rok určite nepoznala ani moje meno, len príbuzní jej povedali, že som blízko. Ale mala vieru a dúfala, že bude uzdravená. Neviem, z čoho tak dedukovala, že to budem práve ja, ale Pán má svoje cesty. Jedného dňa, keď sme nešli medzi kresťanov na vidiek a bol voľnejší čas, rozhodli sme sa s mojimi sprievodcami navštíviť biedne príbytky kresťanov v gete, ktoré sa tu volá kolónia. Lahore má mnohé takéto kolónie chudobných ľudí. Stála pri stoke. Kresťania majú svoje tehlové neomietnuté domčeky pri mestskom kanáli, ktorý do svojho koryta prijíma všetok odpad a fekálie z domácností. Bezprostredné okolie potoka značkovali plastové tašky a vrecúška, rôzne nádoby a všakovaké iné nepotrebné predmety a odpadky, breh pokrývala v styku s „vodou“ čierna špina z odvádzaných ľudských výkalov. Zo stoky sa šíril typický zápach, na ktorý reagovali len tí, čo naň ešte neboli zvyknutí. Ona tam však stála vo viere. Čakala, kedy prejdem okolo. Mala vieru. – Dnes ma Ježiš môže uzdraviť, keď bude chcieť! A ja cítim, že chce! Je to jeho vôľa. Zastavila ma na chodníku, ako som prechádzal okolo. Strelí sme sa prvýkrát v živote. Na jej živé oči, plné očakávania veľkých vecí, nikdy nezabudnem. Stručne mi vy-

svetlila svoje ťažkosti. Keď som videl jej vieru, a to nadšenie v naširoko otvorených očiach, modlil som sa hneď tam na ulici. Pri stoke, ktorej zápach sme však už nevnímali. Skôr vôňu Pána. On bol v tej modlitbe a on teraz chcel konať. Nie je on ten, čo dokáže všetko zmeniť? Bola to „obyčajná“ príhovorná modlitba za uzdravenie. Nijaké špeciálne slová. Modlil som sa ju toľkokrát predtým. Teraz sa však stretla s vierou. Natrafila na vrúcne očakávanie nového života, konca bolesti a začiatku novej etapy v jej bytí. Jej nadšenie sa počas modlitby stupňovalo. Po príhovore sa nič viditeľné nestalo. Ona si však už tú nádej, to svetlo, ktoré v nej zažal Duch Svätý, nedala zobrať. Vedela, že toto je tá príležitosť. Toto je jej deň. Čas je Pánov. On vie, kedy dáva milosť.

V Pakistane som zostal ešte zopár dní. Mali sme na programe kázania, modlitby, rozhovory, cestovanie... Táto príhoda mi aj vyšumela z pamäti. Tesne pred odchodom do Európy však zrazu vidím niekoho, kto beží ku mne. Bola to žena. Bola celá bez seba a žiarila radosťou. Bola to tá veriaca, s ktorou som sa stretol pri mestskom kanáli. Spoznal som ju, keď sa priblížila. „Bolesti odišli!“ kričala svoju novinu z diaľky. „Sú preč! Ja som uzdravená! Boh odpovedal! Nič v hlave necítim! Všetko je v poriadku! Už žiadne nočné budenie, žiadne trýznenie, bolesti z hlavy sú skutočne preč! Ja som slobodná! Som Pánovi taká vďačná. Ďakujem! Ďakujem!“ „Pán je mocný, sestra. Poďakujme Ježišovi,“ reagoval som. „Chvála Pánovi, on je Ten, ktorý je dobrý! Keby sme sa mohli objasť, tak sa objímeme. V tejto časti sveta to však nebolo možné. Takto som sa na ňu aspoň usmial a vložil jej ruku na hlavu. Tak sa zdraví otec s dcérou alebo starší muž so ženou.

Neviem ani jej meno, akosi sme sa v tej radosi zabudli predstaviť, dôležité bolo, že ja som bol ten misionár, čo sa modlil, a ona tá, ktorú uzdravil Boh. To stačilo. Dôležité bolo, že Pán jej dal milosť, po ktorej tak vo viere túžila. A mne v pamäti zostali jej rozžiarené oči plné radosi, že sa jej Ježiš dotkol.

Aký dobrý je náš Boh, ktorému slúžime!

Štefan Patrik Kováč
foto: archív PK

Sila zotrvať

V minulom roku sme si tiež dávali záväzok. Podobne, ako teraz, aj vtedy som sa obrátila na Pána s otázkou, čo mám vykonať, keďže som slabá v dodržiavaní predsavzatí. Pripravil pre mňa to, čo som musela prijať s istým sebazaprením - účasť na modlitbách krížovej cesty a rozjímaní nad jednotlivými jej zastaveniami. Keďže som k tejto modlitbe nemala blízky vzťah, nebola som veľmi nadšená. Prosila som o silu vytrvať. Nech ma Duch Svätý vedie, ak je to Pánova vôľa. Počas piatkov a nedeľ som sa zúčastňovala pobožností krížovej cesty a rozjímalala nad jednotlivými zastaveniami. Hrial ma pri tom pocit získania odpustkov, no nič viac som necítila. Čakala som nejakú zmenu vo svojom vnútri, či spoznanie dôvodu, prečo si to Pán pre mňa vybral, no nič sa nestalo.

Až tento rok, keď prišiel čas krížových ciest, zbadala som zmenu. Zistila som, že prichádzam na tieto pobožnosti s radosťou, priam som sa na ne tešila. Precitňovala som jednotlivé zastavenia s Pánom, rozjímania sa dotýkali môjho srdca a naplňala ma bázeň pred Bohom. Aj vďačnosť, že Pán je verný a v pravom čase zasiahne svojou milosťou, hoci aj vtedy, keď to najmenej očakávame. Vôbec som už nemyslela na to, že získam odpustky, bol to iný hnací motor, ktorý ma volal k týmto zastaveniam, ktoré som si obľúbila. Vďaka, Ježiš!

On je verný vo svojich prisľúbeniach. Jeho milosť nás premieňa, pod vedením Ducha Svätého sme schopní kráčať po správnej ceste. Ďakujem Pánovi za tento dar, túto milosť.

Vierka
foto: SVD

Pôstne zamyslenia

Sv. Augustín: „Predovšetkým, bratia a sestry, postite sa od hádok a škriepok. Veď Pán karhá pôst človeka, ktorý je hnevливý, chce pôst milosrdného človeka, pretože pôst bez milosrdenstva neosoží tomu, kto sa postí.“

Božie slovo (...) nech živí vaše srdce počas pôstu tela. Tak sa váš vnútorný človek posilní a občerství svojím pokrmom a bude môcť podporovať telo v odriekaní.

Aby naše modlitby mohli ľahšie dôjsť až k Bohu, musíme k nim pridať spolu s almužnami a pôstmi aj krídla zbožnosti.“

Sv. Vasilij Veľký: „Pôst posilňuje modlitbu. Stáva sa krídlom na ceste k nebesám. Je matkou zdravia, vychovávateľom synovstva, ozdobou staroby. Je spolucestovateľom cestujúcich a bezpečnosťou spolubývajúcich.“

Pôst však neobmedzuj len na diétu. Ozajstný pôst nie je len zdržiavanie sa rôznych jedál, ale odcudzenie sa vášňam a hriechom, aby si nikomu nekrivdil, aby si odpustil svojmu bližnému, ak ti spôsobil zármutok, ak ti vykonal zlo, ak ti je dlžný.“

Ťažkosti očami púštnych otcov

Kto sa chce uzdraviť z ťažkých duševných rán, aby bol zdravý, musí prijímať to, čo mu prináša lekár, lebo pre chorého na tele nie je príjemná ani operácia, ani čistenie rán a nespomína na to s radosťou. Ale aj tak sa uisťuje, že bez týchto operácií nemôže byť oslobodený od neduhov, a preto vydrží všetko, čo káže lekár, a vie, že vďaka chvíľkovej nepríjemnosti sa zbaví choroby na dlhé roky. Ten, kto ťa ponízuje alebo zahanbuje, je poslaný Ježišom. Zbavuje ťa prázdnej pýchy. Kto uteká pred užitočným pokušením, uteká od večného života. Kto daroval sv. Štefanovi takú slávu, akú získal vďaka tým, ktorí ho ukameňovali?

Sv. Augustín

Poučenia púštnych otcov

Jeden čerstvo obrátený mladý muž sa opýtal starca: „Otče, a to sa teraz budem musieť úplne zrieknuť sveta?“ „Neboj sa,“ odpovedal starec. „Ak bude tvoj život skutočne kresťanský, svet sa okamžite zriekne teba.“

Púštni otcovia sa často dostávali do kontaktu s kočovnými kmeňmi. Jedného dňa prišiel jeden takýto náčelník za otcom Izaiášom s prosbou, že by sa chcel stať kresťanom.

„Pripravil si môjmu srdcu veľkú radosť“, povedal starec.

„Ale máš dve manželky a je potrebné, aby si sa jednej z nich zriekol.“

„Zrieknem sa otče, keď mi v Písme ukážeš miesto, kde sa zavrhuje mnohoženstvo.“

„Nikto nemôže slúžiť dvom pánom,“ znela starcova odpoveď...

Istý starec diktoval svoje duchovné pokyny spolubratovi. Na konci jedného odstavca poprosil brata, aby nahlas prečítal, čo zapísal. Následne si mladík všimol smútok na starcovej tvári.

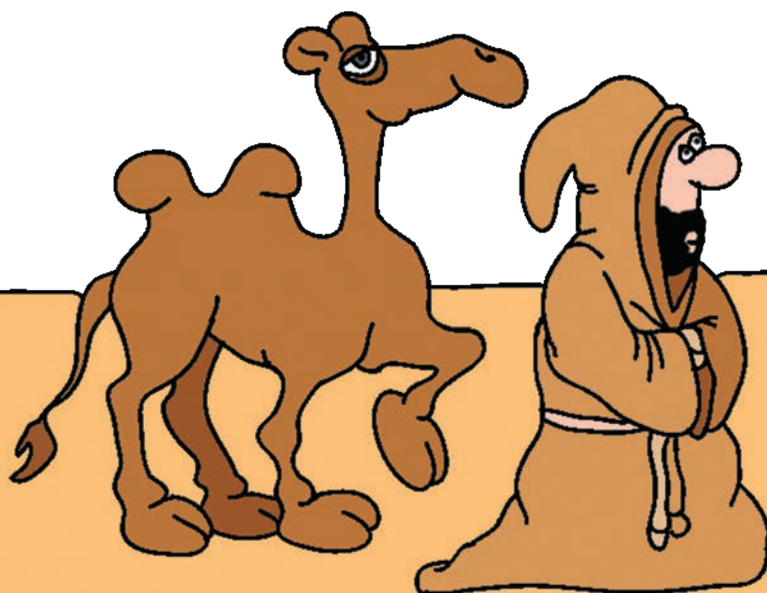
„Prečo si sa zarmútil, otče?“

„Pretože jednu vec som ti nadiktoval, inú si pochopil a inú zapísal...“

„Vieš, brat môj, ako sa volá stvorenie, ktoré má veľa nožičiek, zelené oči a žltý chrbát s červenými pruhmi?“

„To naozaj neviem, brat môj... Čo by to mohlo byť?“

„No, to ja tiež neviem... ale práve ti lezie po krku...“

TURÍČNE STRETNUTIE

19. máj, Nitra - Klokočina

info: 0908 756 077

DUCHOVNÉ CVIČENIA

5. až 8. apríl 2018

Téma **Božie milosrdenstvo pre svet**

24. až 27. máj 2018

Téma **Mária kráča so svojim ľudom**

Exercitátor **O. Jozef Haluza**

Prihlasovanie na podujatia
a podrobnejšie informácie

0911 958 334

klstor.benadik@nrb.sk

V HRONSKOM BEŇADIKU

Konferencia KCHO

31. august až 2. september 2018,

Mestská športová hala Nitra

Bližšie informácie na **www.kcho.sk**

KATOLÍCKA CHARIZMATICKÁ OBNOVA SLOVENSKA

Rožňava: Vdp. Lukáč Dušan (koordinátor), 0903 635 996, lukacd@psg.sk; **Lőrincová Mária**, 0904 549 333, 1mlorincova@gmail.com

Bratislava: Ferancová Elena (zástupca koordinátora), 0905 335 854, seminare.ev@gmail.com

Trnava: Vdp. Gubala Anton, 0905 512 749, franton48@seznam.cz, **Uhlík Štefan**, 0918 558 382, stefanuhlik@caridi.sk

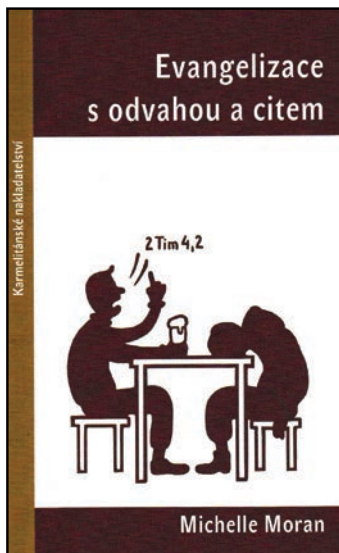
Nitra: Bernátková Mária, 0903 585 586, bernatkova.maria@gmail.com, **Krekáňová Oľga**, 0911 958 334, krekanova@gmail.com

Košice: Slávik Peter, 0908 989 538, peter.sl@centrum.sk, **Klím František**, 0907 534 970, fklimo@yahoo.com

Banská Bystrica: Vdp. Kocian Václav, 0903 571 499, vacko13@gmail.com; **Nemcová Viera**, 0910 978 956, vierka.jas@zoznam.sk

Spiš: Hýrošová Juliána, 0902 737 623, tereziaavelka@zoznam.sk

Žilina: Kvašňovský Jozef, 0904 273 060, jozefpc@azet.sk; **Tatarka Pavol**, 0908 570 813, pae.tatarkovi@azet.sk

EVANGELIZACE S ODVAHOU A CITEM

Michelle Moran

Kniha známej charizmaticky a veľkej nadšenej evanjelizátorky Michelle Moran nám ponúka pomoc i návod - ako evanjelizovať. Vysvetlí rozdiel medzi tým, v čo veríme a ako veríme. Ako vieru, ktorá je darom, môžeme zdieľať s inými. Ponúka nám prípravu na túto cestu, je naším sprievodcom. Poukazuje aj na moc zdieľania nášho osobného príbehu s Bohom. Veď aj podľa pápeža Pavla VI. „existuje Cirkev preto, aby evanjelizovala“.

SEDEM KROKOV K DOBREJ SPOVEDI

Michal Zamkovský

Známy slovenský redemptorista Michal Zamkovský napísal nielen spovedné zrkadlo alebo zoznam hriechov, ale akúsi praktickú duchovnú mapu, ktorá nám pomôže dostať sa k správnej spovedi. V siedmich bodoch vysvetľuje základy dobrej spovede a jej pravý význam, správnu prípravu na ňu a najmä, ako dosiahnuť dokonalú ľútosť a stretnutie s milujúcim Otcom. Zároveň vysvetľuje, o čom má byť skutok pokánia a ako treba žiť po dobrej spovedi.

